

Та ось старші батьки та діди
Із наметів виходять,
І по горах, по голім степу
Скрізь очима поводять.

Чи не видно ворожих Іздців
Де за жовтим туманом?
Чи не котить де південний біс
Пісковим гураганом?

Ні, спокій! І розмови пішли
Ті звичайні, сусідські:
»Що раз менше в ягницях молока,
І ягнята ось-тіцкі!

»Навіть що, для ослиць не стає
Будякової паші!
Доведеться кудись кочувати
На пасовища красші.

»Авірон радить край Мідіям,
А Датан іще далі.
А Мойсей? Той замовкне мабуть
По вчорашній ухвалі.

А в тім в таборі гомін і рух,
Вігання і крики;
Із шатрів вибігає народ
І малий і великий.

Що таке? Чи де ворог іде?
Чи впав звір у тенета?
Ні, Мойсей! Глянь Мойсей вихожа
Із свого намета.

Хоч літа його гнуть у каблук
Із турботами в парі,
То в очах його все щось горить,
Мов дві блискавки в хмарі.

Хоч волосся все біле як сніг
У старечій оздобі,
То стоять ще ті горді жмутки,
Як два роги на лобі.

Він іде на широкий майдан,
Де намет заповіта
Простяга свої штири роги
В штири сторони світа.

В тім наметі є скриня важка,
Вся укована з міді,
В ній Богові накази лежать,
Знаки волі й побіди.

Та давно вже не входить ніхто
До намета святого,
Його жах стереже день і ніч,
Мов собака порога.

Але камінь великий лежить
Край намета до сходу:
З того каменя звичай велить
Промовляти до народу.

На той камінь зіходить Мойсей —
І жажнули ся люди.
Та не вже-ж вола всіх на докір
Він пророчити буде?

І прийдець ся розбити, розтонгати,
Як гнилючу колоду,
Кого наші батьки і діди
Звали батьком народу?

Ось між чільними вже Авірон
Червоніє з досади,
А середнім щось шепче Датан,
Лихий демон громади.

IV.

»Вчора ви, небожата мої,
Раду радили глуну;
Се хотів я сказати вам тепер
Замість першого вступу.

»Ухвалили печать наложити
На язик мій, на душу, —
То-ж тепер вам усім в перекір
Говорити я мушу.

»Зрозумійте й затиєте собі,
Ви, сльнціві покоління,
Що як зглушите душу живу,
Заговорить камінь.

»Вчора ви присягали ся свій слух
Затикати на промови
Не мої, не тих глиняних уст,
А самого Бога.

»Бережіть ся, а то він до вас
Заговорить по своєму,
Заговорить страшніше сто раз,
Як в пустині рик грому.

»А від слів його гори дрозати
І земля подасть ся,
Ваше серце як листе в сніг
Зашкрумить і зоветь ся.

»Вчора ви проклинали всякий бунт —
І кляли його все,
Бо напроти тих глухих проклять
Ваше серце бунтує.

»Бо в те серце Бгова зложив,
Наче квас в прісне тісто,
Творчі сили, — ті гнати муть вас
У призначене місто.

»Вчора ви уважали спокій
Найблаженнішим станом;
Та чи радив ся ум ваш при тім
З вашим Богом і Паном?

»Чи то він для спокою призвав
З міста Ур та з Гарана
Авраама і племя його
На луги Канаана?

»Для спокою їх потім водив
По йорданським поділю?
Семилітнім їх голодом гнав
Аж над береги Нілу?

»Як би хотів вас в спокою держати,
Наче трупа у крипті,
То ви й доси як сірі воли
Гнулиб ший в Єгипті.